

ΝΕΚΤΑΡΙΑ ΖΑΓΟΡΙΑΝΑΚΟΥ-ΜΑΚΡΥΔΗΜΑ

Μετάξι

Μυθιστόρημα

ΚΕΔΡΟΣ

Νεκταρία Ζαγοριανάκου-Μακρυδήμα: *Μετάξι*

ISBN 978-960-04-4909-9

Σχεδιασμός χάρτη: Ευδοκία Δούγια (αρχιτέκτονας)
Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διορθώσεων: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Βάσω Παπαχρήστου
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Νεκταρία Ζαγοριανάκου-Μακρυδήμα, 2018*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2018*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

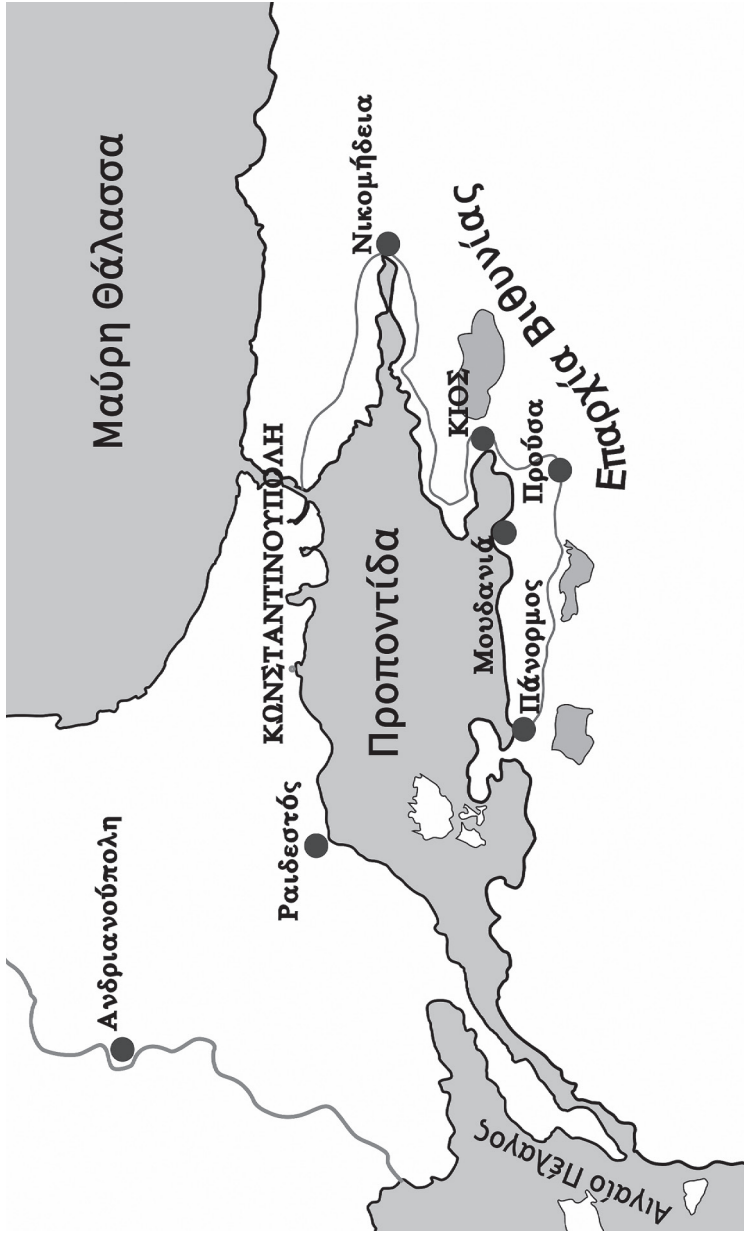
Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*Στην αδερφή μου, Γιώτα,
που αγαπά το μετάξι*

Σαν έξαφνα, ώρα μεσάνυχτ', ακουσθεί
αόρατος θίασος να περνά
με μουσικές εξαίσιες, με φωνές –
την τύχη σου που ενδίδει πια, τα έργα σου
που απέτυχαν, τα σχέδια της ζωής σου
που βγήκαν όλα πλάνες, μη ανωφέλετα θρηνήσεις.
Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος,
αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που φεύγει.
Προ πάντων να μη γελασθείς, μην πεις πως ήταν
ένα όνειρο, πως απατήθηκεν η ακοή σου·
μάταιες ελπίδες τέτοιες μην καταδεχθείς.
Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος,
σαν που ταιριάζει σε που αξιώθηκες μια τέτοια πόλι,
πλησίασε σταθερά προς το παράθυρο,
κι άκουσε με συγκίνησιν, αλλ' όχι
με των δειλών τα παρακάλια και παράπονα,
ως τελευταία απόλαυσι τους ήχους,
τα εξαίσια όργανα του μυστικού θιάσου,
κι αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που χάνεις.

Κ.Π. Καβάφης, «Απολείπειν ο θεός Αντώνιον», *Ποιήματα
1897-1933*, Ίκαρος 1984

Αλεξάνδρεια, ξενοδοχείο Σεσίλ, 1955

Το σιγανό τρίξιμο της πόρτας ήταν ο πρώτος ήχος της μέρας. Το γατίσιο πάτημά του, θόρυβος στα αυτιά μου. Ένωσα την αγωνία στην ανάσα του, το βλέμμα του να σκαρφαλώνει αγκομαχώντας στο ακίνητο κορμί μου. Δυο δρασκελιές πιο πέρα στάθηκε. Δίσταζε. Δεν ήξερε πότε να μιλήσει. Ποτέ δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή.

«Μεσιέ Αρσέν; Μπονζούρ!» ξεθάρρεψε με κέφι.

Την τύχη του πρωτάρη όμως την είχε χάσει από καιρό. Για ποιο λόγο θα ήταν μια καλή μέρα; Ένα πιστό αντίγραφο της προηγούμενης θα ήταν και της προ-προηγούμενης. Μια άχαρη επανάληψη καθημερινών τελετουργιών. Χάσιμο χρόνου που για μένα τώρα λίμιναζε βουβά. Κι ανάθεμά τον! Χίλιες φορές του το είχα πει. Αρσένιο με λένε, όχι Αρσέν. Με ενοχλούσε και το ήξερε. Εγώ, χρόνια τώρα, είχα γυρίσει την πλάτη στον Αρσέν.

«Ελάτε, μεσιέ, ώρα να ξυπνήσετε».

Και γιατί έπρεπε να ξυπνήσω; Τι ακριβώς είχα να κάνω που δεν μπορούσε να περιμένει; Ακολουθούσα ένα πρόγραμμα ερήμην μου. Ζούσα κρυμμένος, αποτραβηγμένος από επιλογή

κι αυτό δεν έγινε ανώδυνα. Είχα κοπιάσει πολύ. Κρατούσα τα μάτια κλειστά σαν πειστωμένο παιδί που περιμένει χάδια. Για μένα όμως αυτά είχαν τελειώσει προ πολλού. Τα πήρα μαζεμένα όταν έπρεπε και τώρα που ήμουν γέρος η ζυγαριά δεν έκλινε πια προς το μέρος μου. Ωστόσο, χρησιμοποίησε τη σωστή φράση, είπε «να ξυπνήσετε», γιατί τον πρώτο καιρό που ο Ζαν ήρθε να δουλέψει για μένα, έλεγε: «Ελάτε, ώρα να σηκωθείτε».

Κι εγώ, στο άκουσμα και μόνο της λανθασμένης φράσης, τον αγνοούσα και καθόμουν αμίλητος κι ακίνητος για ώρα πολλή. Δεν το έκανα από ιδιοτροπία. Τη φράση αυτή έπρεπε να την ξεχάσει, να τη διαγράψει απ' το μυαλό του εάν ήθελε να τα πάμε καλά.

Ήξερα απέξω κάθε βήμα της ιεροτελεστίας, όλες τις ανιαρές κινήσεις του. Η φαντασία παρέμενε έξω από την πύλη του μυαλού του.

Άνοιξε τις βαριές βελούδινες κουρτίνες. Έκλεισα τα μάτια σφιχτά, καθώς οι πρωινές αχτίδες του ήλιου μπήκαν στο δωμάτιο σαν φουριόζες μαθήτριες παρθηναγωγείου διαλύοντας τις σκιές. Άνοιξα σιγά, σχεδόν με φόβο, τα βαριά μου βλέφαρα και αντί να κοιτάξω προς το μέρος του το βλέμμα μου πλανήθηκε στη βελούδινη μπροκάρ ταπετσαρία που έντυνε το ταβάνι. Εγώ, βέβαια, στα νιάτα μου προτιμούσα οι καθρέφτες να ντύνουν τα ταβάνια. Όταν αυτά τα χρόνια πέταξαν μακριά, συνήθισα με τον καιρό να τα κοιτώ αδιάφορα και να αναπολώ με θλίψη τις περασμένες ηδονές.

«Μεσιέ Αρσέν;»

Η φωνή του πήρε τον ίδιο εκνευριστικό τόνο και ήταν βέβαιο ότι μέχρι το απόγευμα το άκουσμά της θα με έκανε να

παρακαλώ κάποιος να βρεθεί να ξεπαστρέψει είτε αυτόν είτε εμένα.

«Θέλετε να πάμε στην τραπεζαρία για πρωινό; Είναι Παρασκευή. Σίγουρα θα έχουμε αφίξεις στο ξενοδοχείο το Σαββατοκύριακο».

Καημένε Αρσένιε, ο υπηρέτης σου είναι σίγουρος ότι περιμένεις τις αφίξεις του Σαββατοκύριακου για να ξεχαστείς.

«Θα κατέβω στην τραπεζαρία για πρωινό», είπα κοφτά.

«Ετοιμάζω τα ρούχα σας».

Κάνε ό,τι θέλεις, μόνο πάψε να μιλάς. Με ενοχλούν οι πρωινές φλυαρίες σου. Θέλω χρόνο και χώρο για να μπω στην καινούργια μέρα της ζωής μου, μετά τη λυτρωτική διακοπή των λίγων ωρών ύπνου. Παρ' όλα αυτά, οι σκέψεις μου δεν απέκτησαν ήχο. Οι λέξεις δεν πήραν ανάσα. Με κοιτούσε, το ένιωθα. Ύστερα από τόσο καιρό δεν ήξερα εάν το βλέμμα του έκρυβε οίκτο ή ενδιαφέρον. Ίσως να πίστευε ότι δεν ήμουν παρά ένας κακότροπος γέρος που του άρεσε απλώς να τον τυραννάει. Ασκεφτόταν ό,τι ήθελε. Πλήρωνα αδρά το κάθε λεπτό που περνούσε δίπλα μου.

«Έτοιμα».

Κι αυτή ήταν η πιο δύσκολη στιγμή της μέρας. Πέρασε το χέρι του πίσω από την πλάτη μου κι εγώ έπλεξα τα δικά μου γύρω από τον λαιμό του. Με τράβηξε ελαφρά προς το μέρος του. Μύρισα τη μέντα στην ανάσα του, τη λεβάντα στα ρούχα του. Παρατήρησα τις γκριζες τρίχες στους κροτάφους του. Ήταν περισσότερες σήμερα. Με έβαλε να καθίσω στην άκρη του κρεβατιού, αγκάλιασε προσεκτικά τα πόδια μου, αυτά που εγώ αποκαλώ απομεινάρια μιας άλλης εποχής, και τα ακούμπησε απαλά στο παχύ χαλί φορώντας στις γυμνές πατού-

σες μου ένα ζευγάρι δερμάτινες παντόφλες, αχρησιμοποίητες ασφαλώς. Πέρασε τη μεταξωτή μπλε ρόμπα στο ένα μου χέρι κι όταν το ύφασμα ήρθε σε επαφή με το δέρμα μου ένιωσα εκείνο το έντονο σκίρτημα όπως κάθε φορά που το μετάξι ακουμπούσε το γυμνό μου κορμί. Μια λέξη ίσως θα μπορούσε να περιγράψει την αίσθηση: ζωή! Το μετάξι μού έδινε ανάσα γιατί ήταν όλη μου η ζωή. Σιγά σιγά όλα θα τα εξομολογηθώ. Είμαι γέρος, και στους γέρους που ξεμωραίνονται μα δεν το καταλαβαίνουν αρέσει να μιλούν πολύ. Ίσως θέλουν να ακούν τη φωνή τους να πλανάται στον αέρα κι έτσι να αισθάνονται ότι είναι ακόμη ζωντανοί.

Ο Ζαν με τα στιβαρά επιδέξια χέρια του αγκάλιασε το κοκαλιάρικο κορμί μου και με σήκωσε σαν πούπουλο απ' το κρεβάτι. Τον ζήλευα, δεν το κρύβω. Ο τρόπος του, η αέρινη κίνησή του μου θύμιζε τα νιάτα μου, όταν με τέτοια άνεση σήκωνα από τα μεταξωτά σεντόνια την αγαπημένη μου. Αγκαλιές ερωτικές με φιλιά, με ψιθυρίσματα, με γέλια. Ετούτη εδώ η αγκαλιά ήταν αλλιώτικη. Κι εγώ ολοκληρωτικά εξαρτημένος από αυτή. Θα μου πείτε, κι ο έρωτας εξάρτηση δεν είναι; Χωρίς τα χέρια του Ζαν θα έμενα ξαπλωμένος στο κρεβάτι, ανήμπορος. Ίσως και να ήταν αυτό που αποζητούσα. Να λυπάμαι τον εαυτό μου για τη θέση που τον είχα φέρει.

Με έβαλε στο καροτσάκι, έπιασε τα χερουίλια, αθόρυβα κύλησα προς το σαλόνι. Η διαδρομή μου τελείωσε μπροστά στον μεγάλο ξύλινο καθρέφτη. Το παραδέχομαι, αγαπητοί. Είχα περίεργα γούστα. Ήμουν ιδιόρρυθμος. Απέφευγα να πηγαίνω στο μπάνιο το πρωί. Το απεχθανόμουν. Χώρος στενός και υγρός, σε πλήρη αντίθεση με την αφόρητα άνυδρη ζωή μου που χάσκει σαν χώμα απότιστο από καιρό, γεμάτο σχισμές, ανοίγματα,

σκασμένο για λίγο νερό. Η απουσία ανθρώπων αγκαλιασμένη σφιχτά με την ανυπαρξία συναισθημάτων την έκαναν να μοιάζει με απέραντη έρημο, με γη στείρα. Προτιμούσα λοιπόν να ετοιμάζομαι στο σαλόνι. Η άπλα μού έδινε ανάσα. Εκεί που άλλοι υποδέχονται καλεσμένους, γιορτάζουν, εγώ προτιμούσα να ξυρίζομαι, να ντύνομαι, να συντηρώ τέλος πάντων ό,τι απέμεινε. Η εξωτερική μου εμφάνιση ήταν η μοναδική μου ασχολία. Κοιτάχτηκα φευγαλέα στον καθρέφτη, χαιρέτησα άκεφα τη σκυθρωπή φιγούρα μου. Βλέπετε, τα μέσα μου δεν τα άγγιζα. Έκαιγαν. Και μόνο η σκέψη με τρόμαζε.

Ο Ζαν παραμέρισε τις κουρτίνες και με άφησε να χαζεύω τη θάλασσα όσο εκείνος ετοίμαζε τα σύνεργα για το πρωινό ξύρισμα. Το μπλε ήταν το χρώμα που αγαπούσα. Με γαλήνευε. Όλες τις αποχρώσεις του τις λάτρευα. Και τις σκούρες και τις φωτεινές. Και η θάλασσα τις ντυνόταν όλες ανάλογα με τα κέφια της. Αυτή με δίδαξε να αγαπώ το μπλε. Δίπλα της γεννήθηκα κι αντρώθηκα. Δίπλα της ήλπιζα να πεθάνω. Ήταν πιστός συνοδοιπόρος μου κι όλα όσα μου είχε τάξει μου τα έδωσε απλόχερα.

Οι σκέψεις μου σκόρπισαν με τις κινήσεις του Γάλλου. Κάλυψε το πρόσωπό μου για να μαλακώσουν τα γένια με μια αχνιστή πετσέτα στερώντας μου το φως. Είχε φροντίσει να την ποτίσει γενναϊόδωρα με μπόλικες σταγόνες από αιθέριο έλαιο λεβάντας. Οι ατμοί άνοιξαν τελείως τους πόρους απ' το δέρμα του προσώπου μου. Πόσο πολύ θα ήθελα να άνοιγαν κι εκείνους της ψυχής μου... Όσο έπαιρνα μερικές βαθιές ανάσες, άκουγα τον Ζαν να τρίβει το πινέλο πάνω στο πράσινο σαπούνι κι όταν πια έφτιαξε έναν πλούσιο αφρό έβγαλε την πετσέτα και τον άπλωσε στο πρόσωπό μου. Η αίσθηση που αφήνουν

οι μικρές αφρώδεις φουσκάλες του σαπουνιού στην επιδερμίδα είναι άκρως χαλαρωτική. Τις ένιωθα να σκάνε μέσα της προκαλώντας μικρές εκρήξεις φρεσκάδας. Πήρε επιδέξια τη δίκοπη φάλτσέτα στο χέρι και ξεκίνησε. Το ξυράφι του στην αρχή το πήγαινε με τη φορά που έχουν οι τρίχες, στη συνέχεια το πήγαινε κόντρα. Ακολουθούσα το πηγαινέλα της γυαλιστερής λεπίδας με την άκρη του ματιού μου. Κάθε φορά όμως που το αστραφτερό μαχαίρι με την κοκάλινη λαβή, δώρο ενός Αρμένιου φίλου, πέρναγε ξυστά απ' τις καρωτίδες μου, σκεφτόμουν, τώρα είναι η ευκαιρία του, θα το κάνει το δίχως άλλο. Μα εκείνος συνέχιζε με χέρι σταθερό τη δουλειά του. Χαρμολύπη. Καθάριζε σχολαστικά την ακονισμένη λεπίδα στη λινή πετσέτα και συνέχιζε. Ήταν προσεκτικός, ζύγιζε την κάθε του κίνηση. Η απουσία λάθους με πλήγωνε. Ήθελα κάτι να βρω, να πιαστώ από ένα ψεγάδι, να τον μαλώσω. Να ελευθερώσω τον δύστροπο εαυτό μου. Να μουρμουρίσω, να θυμώσω. Τη χάρη δεν μου την έκανε. Τελείωσε το ξύρισμα, με σκούπισε καλά. Δεν είχε τελειώσει, ήταν μάστορας ο Ζαν, εγώ δεν το παραδεχόμουν. Έβαλε στο πρόσωπο μια ζεστή κι ύστερα μια κρύα πετσέτα για να κλείσουν οι πόροι. Έριξε στις μαλακές παλάμες του μερικές σταγόνες από ένα γαλλικό έλαιο χωρίς αλκοόλ και χτύπησε ελαφρά τα μάγουλά μου. Ύστερα μου έδωσε έναν καθρέφτη να κοιταχτώ. Αρνήθηκα. Δεν θα του έδινα την ικανοποίηση να χαρεί έστω και λίγο.

«Έτοιμος, μεσιέ! Το δέρμα σας λάμπει όπως ο ήλιος της Αιγύπτου».

Σιχαινόμουν τις φτηνές παρομοιώσεις.

«Μεσιέ Αρσέν, με τις υγιείς σας. Μπάνιο θα κάνουμε το βράδυ όταν θα έρθει και ο Ζακ να με βοηθήσει».

Μάλιστα, σαν από φτηνή κωμωδία βγαλμένα τα ονόματά τους. Ο Ζαν και ο Ζακ. Ένα σύμφωνο όλη κι όλη η διαφορά τους. Κι όλα όσα θεωρούσα δεδομένα και απλά, όπως το να πλυθώ όταν ήμουν νέος, τώρα ήθελαν προγραμματισμό και συνεννόηση. Τα πόδια μου, άτονα, δίχως ίχνος δύναμης, ήταν βαρίδια που έσπρωχναν το κορμί μου προς τα κάτω κάνοντάς το ασήκωτο. Χρειάζονταν δυο άνθρωποι για να με πλύνουν. Άι σιχτίρ, όπως θα έλεγε κι ο παππούς.

Φόρεσα το λευκό μεταξωτό πουκάμισο και κούμπωσα μόνος τα κουμπιά του. Εκείνος πέρασε στις μανσέτες τα χρυσά μανικετόκουμπα με το μονόγραμμά μου, Α.Α. Καλημέρα σας, αγαπητοί! Είμαι ο Αρσένιος Ασλάνογλου.

Τύλιξα στον λαιμό μου ένα μεταξωτό μαντίλι, διόρθωσα τον γιακά από το πουκάμισο και φόρεσα ένα λινό μπλε σακάκι. Δεν πρόλαβα να κοιταχτώ στον καθρέφτη και με πήρε πάλι στα χέρια του κι ένιωσα σαν δυο τανάλιες να με σφίγγουν απειλητικά και να μου λένε: «Μας έχεις ανάγκη, εμάς έχεις και μόνο εμάς». Μου φόρεσε το παντελόνι, με έβαλε να καθίσω, μου έβαλε τα παπούτσια και, με μια φωνή επιδοκιμασίας, αναφώνησε:

«C'est parfait! Είστε έτοιμος, πάμε!»

Αδιαφορώντας για το αισιόδοξο ύφος του τον άφησα να με οδηγήσει μέχρι την πόρτα και, όταν την άνοιξε, αλίμονο εάν τολμούσε να ακουμπήσει ξανά εμένα ή το μεταλλικό μου καροτσάκι. Έσπρωξα μόνος μου τις ρόδες με δύναμη, βιαστικά, αποφασιστικά, όπως είχα κάνει και με τη ζωή μου. Στο μεγαλύτερο μέρος της, τουλάχιστον. Ήθελα να νιώθω και να φαίνομαι ένας αξιοπρεπής, καλοντυμένος, μοσχοβολιστός, ανεξάρτητος σακάτης. Άνοιξε η πόρτα του ασανσέρ κι ο υπάλληλος, ντυμέ-

νος τη λαμπερή του στολή με τα χρυσά σιρίτια σαν στρατηγός άλλων καιρών, με καλημέρισε χαρούμενα.

«Μεσιέ Αρσέν, bonjour. Oh, quelle belle image! Θα κατεβείτε στην τραπεζαρία για πρωινό».

Άι στα κομμάτια κι εσύ! Αρσένιο με λένε! σκέφτηκα, μα δεν το είπα φωναχτά.

Το ασανσέρ τραντάχτηκε ελαφρά, η πόρτα άνοιξε κι εγώ, με μια επιδέξια χεριά, έστριψα αριστερά και πήρα τον μακρύ διάδρομο που οδηγούσε στην τραπεζαρία για το πρωινό. Οι λαστιχένιες ρόδες του άχαρου και αποκρουστικού μεταφορικού μου μέσου κυλούσαν ήσυχα και με ευκολία στο γυαλισμένο μαυρόασπρο μάρμαρο. Έπρεπε να ζυγιάζω τη δύναμη που έβαζα στα χέρια, αλλιώς θα κατέληγα πάνω στους πάγκους με τα εδέσματα. Οι υπάλληλοι του ξενοδοχείου από τον μικρότερο έως τον μεγαλύτερο με ήξεραν κι έκαναν στην άκρη να περάσω με μια μικρή υπόκλιση. Όταν είχα κέφι χαιρετούσα μ' ένα νεύμα των ματιών. Σήμερα δεν είχα. Πίσω μου ακολουθούσε ο Ζαν. Ανυπόφορος ο θόρυβος απ' τα σκαρπίνια του πάνω στο μάρμαρο. Τον σιχαινόμουν. Έδιναν τον δικό τους ρυθμό στο αθόρυβο πέρασμα της δικής μου ζωής.

Από τη μέρα που έφυγε εκείνη και μέχρι να ανακτήσω τις δυνάμεις μου από τα πολλά χειρουργεία κι από την είδηση ότι τα πόδια μου θα έμεναν παράλυτα για πάντα, αποφάσισα ότι θα έφτιαχνα μια καινούργια ζωή για να καλύψω τα κενά. Δεν ήθελα να έχω σπίτι. Την έπαυλη στο Καρτιέ Γκρεκ, με τις υπέροχες μαρμάρινες σκάλες που αγκάλιαζαν την είσοδο, την πούλησα μαζί με τα έπιπλα, τις αντίκες, τους πίνακες, τις ακριβές πορσελάνες. Όλα τα έδωσα. Μισοτιμής. Κέρδισαν όσοι αγόρασαν τη δυστυχία μου. Και τα ρούχα, τα παπούτσια, τα κα-

πέλα μου, όλα όσα τη θύμιζαν, τα χάρισα σε αγνώστους. Όλα τα αφάνισα, μέχρι και τα λουλούδια που είχα φυτέψει μαζί της. Την ξερίζωσα απ' τη ζωή μου, έτσι πίστεψα, και μ' αυτήν τη σκέψη πλανεύτηκα για πολύ καιρό ώσπου αναγκάστηκα να παραδεχτώ ότι ήταν ένα κομμάτι της ψυχής και του μυαλού μου και όποτε αυτά τα δυο είχαν τα κέφια τους την έστηναν ολοζώντανη εμπρός μου. Εφιάλης.

Είπα ψέματα. Δεν τα έδωσα όλα. Κράτησα τα γράμματά της. Τα ερωτικά. Και άλμπουμ με φωτογραφίες των δικών μου. Τις δικές της όλες τις έσκισα. Δεν μου χρειάζονταν φωτογραφίες της για να κλαίω. Εγώ μύριζα ακόμη το άρωμά της στα χέρια μου, ένιωθα το βλέμμα της επάνω μου. Τη φυγή της δεν μπόρεσα να τη διαχειριστώ. Μου γύρισε την πλάτη και κοίταξε μπροστά χωρίς καμιά εξήγηση. Εξαφανίστηκε. Κανείς δεν ήξερε πού πήγε. Την έψαξα απεγνωσμένα και όταν πια το πήρα απόφαση καταχώνιασα τις αναμνήσεις μου σε ένα μπαούλο κι εγκαταστάθηκα στο Σεσίλ.

Νοίκιαζα ένα δωμάτιο ξενοδοχείου. Δεν είχα διαλέξει τα έπιπλα, τα χαλιά, τις κουρτίνες, τα σεντόνια, δεν υπήρχε κάτι εδώ μέσα που να μου ανήκει. Δεν ανήκα πουθενά. Κι αυτό με καθησύχαζε. Τις λίγες φορές που ο ρομαντισμός με επισκεπτόταν ξανά, καθόμουν κι αγνάντευα τη θάλασσα παρακαλώντας την όπως την πήρε μακριά μου μια μέρα να τη φέρει πίσω. Διέμενα στο Σεσίλ γιατί μου καλλιεργούσε την ψευδαίσθηση ότι κάποτε θα έφευγα, ότι ήμουν κι εγώ ένας επισκέπτης, ένας περαστικός. Τη στιγμή της αναχώρησής μου όμως ακόμη την πρόσμενα. Υπέμενα και περιμένα στωικά γιατί ποτέ στη ζωή μου δεν έπαψα να ελπίζω και να ονειρεύομαι.

Σταμάτησα στο τραπέζι μου, στη θέση μου τη γνωστή εδώ και χρόνια. Όλα τοποθετημένα με τάξη. Ας ήταν έτσι κι οι σκέψεις μου. Το πορσελάνινο βάζο Λιμός στολισμένο με ανθούρια, τα αγαπημένα μου λουλούδια. Μακριά, λυγερά κοτσάνια πετούν με πάθος από τον κορμό τους τεράστια φύλλα και κόκκινα γυαλιστερά άνθη σε σχήμα καρδιάς. Τα ασημένια μαχαιροπίρουνα βαλμένα με σωστή σειρά πάνω στη λευκή, λινή πετσέτα που έχει κεντημένο με κόκκινη κλωστή το μονόγραμμά μου. Α.Α. Η λευκή πορσελάνινη κούπα μου στη θέση της, η κρυστάλλινη κανάτα με το δροσερό νερό επίσης. Ο Ζαν έβαλε νερό στο ποτήρι μου κι ο κελαρυστός ήχος έσπασε για λίγο την ησυχία της άδειας αίθουσας. Ήταν ωρίς. Οι επισκέπτες δεν είχαν κατέβει ακόμη για πρωινό. Με σέρβιρε αχριστό γαλλικό καφέ, άλειψε τελετουργικά με βούτυρο μια φρυγανισμένη φέτα λευκό ψωμί σαν να ήταν το σημαντικότερο πράγμα στον κόσμο. Πρόσθεσε και λίγο μέλι. Αυτό ήταν το πρωινό μου για χρόνια. Τίποτα δεν άλλαξα. Αποζητούσα τη μονότονη επανάληψη, μια σταθερότητα, μια πλήξη. Μιας κι όλα είχαν αλλάξει, εγώ γραπωνόμουν με πείσμα σε μια σειρά από συνήθειες του παρελθόντος για να θυμίζουν στους άλλους, μα κυρίως σ' εμένα, ποιος ήμουν. Ο εκκεντρικός, δύστροπος, απόμακρος Αρσένιος Ασλάνογλου που κάποτε υπήρξε ο βασιλιάς του μεταξιού.

Οι κουρτίνες της τραπεζαρίας ήταν τραβηγμένες στο πλάι, πιασμένες επιμελώς από έναν μεταλλικό κρίκο. Τα ανοιχτά παράθυρα μου επέτρεψαν να χαθώ για μια στιγμή στο μπλε της Μεσογείου, της αγαπημένης θάλασσας που κρατούσε μυστικά πολλά στα βάθη της. Που μας αγκάλιαζε όλους, χριστιανούς και μουσουλμάνους. Μας έβλεπε να σκοτώνουμε ο ένας τον

άλλο με σημαία την πίστη μας και τα ιδανικά μας. Κι η στιγμή της αναπόλησης χάθηκε μεμιάς όταν ο Ζαν με προέτρεψε να διαβάσω τις πρωινές εφημερίδες. Αρνήθηκα με μια κίνηση του χεριού. Έχουν περάσει χρόνια που τα πρόσωπα, τα γεγονότα, η δόξα, η πολιτική δεν μου προκαλούσαν κανένα ενδιαφέρον. Άλλωστε, τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων μού τα διάβαζε η φίλη μου, που εδώ και καιρό υποκλίθηκε και με αποχαιρέτησε για πάντα.

Ο χρόνος για μένα σταμάτησε τη μέρα που έφυγε η αγαπημένη μου και με άφησε να παλεύω με φαντάσματα και ερείπια του παρελθόντος. Ίσως τελικά να έμοιαζα με την πόλη, γι' αυτό και έμενα ακόμη εδώ. Η Αλεξάνδρεια πολέμουσε με τις μνήμες, με τις σκιές και της δικής μου βαριάς ιστορίας. Μόνο που η πόλη πάλευε ακόμη και τα κατάφερνε, ενώ εγώ είχα παραδοθεί σε μια βολική απραξία. Είχα καθίσει θεατής πάνω στο μεταλλικό μου αμαξίδιο και άφηνα τις ρόδες του να με κυλούν.

Τα ακροδάχτυλά μου περπάτησαν λαίμαργα πάνω στη λινή πετσέτα. Τα άφησα να χαρούν την ποιότητά της. Κι εκείνα σαν να μου ψιθύρισαν: καλή, αλλά όχι όπως παλιά. Τη φανταστική επικοινωνία διέκοψε η είσοδος ενός νεαρού άντρα. Είχε το θάρρος της άγνοιας της ταυτότητάς μου και κάθισε στο διπλανό τραπέζι. Να και κάτι ανατρεπτικό, σκέφτηκα. Την ίδια στιγμή, ο Ζαν κάθιδρος αναζήτησε με το βλέμμα τον μετρ. Ήξερε ότι με ενοχλούσαν οι άσκοπες ερωτήσεις αγνώστων, η γνώμη μου για τον καιρό, για το πόσο δροσερή ήταν η Αλεξάνδρεια σε σχέση με το Κάιρο. Μόνον εγώ έδινα τον λόγο, ποτέ το αντίθετο. Ο πανικός του Ζαν στιγμιαία με διασκέδασε. Η προσοχή μου στράφηκε στον νεοφερμένο εξαιτίας του καπέλου

του. Ένα ψάθινο βουάρ καπέλο αφημένο πάνω σε μια βιεννέζικη καρέκλα, τη διάσημη Τόνετ 14. Το είχε ακουμπήσει με προσοχή σαν κάτι πολύτιμο. Ωραία, σκέφτηκα. Μου άρεσε και το μοβ μαντίλι στο τσεπάκι του ανοιχτόχρωμου σακακιού του. Ενδιαφέρον χρώμα. Η καλαισθησία πάντα είχε θετική επιρροή επάνω μου. Το ωραίο στιλ, όχι απαραίτητα το ακριβό. Όχι. Αυτό που είχε άποψη με κέντριζε. Η Αλεξάνδρεια αγάλιαζε με στοργή όλους εκείνους που είχαν τη στόφα την ξεχωριστή. Κάτω από τα προστατευτικά φτερά της αναδύονταν με ευκολία όλες οι κρυμμένες, άγνωστες μέχρι τότε, χάρες του καθενός. Η πόλη καλούσε τα παιδιά της από όσο μακριά κι αν βρίσκονταν δίνοντας το θάρρος που τους έλειπε για να λάμψουν.

Μάλιστα. Οι αφίξεις της Παρασκευής. Κρατούσε στα χέρια του ένα βιβλίο, έμοιαζε με οδηγό της πόλης. Τέντωσα τη γερασμένη μου πλάτη και όταν είδα ότι ήταν το βιβλίο του Ε. Μ. Φόρστερ, *Αλεξάνδρεια, ιστορία και οδηγός*, δεν κατάφερα να συγκρατήσω ένα ελαφρύ τρέμουλο στα χείλη μου. Πήγα πίσω στον χρόνο, τότε που έφτασα στην πόλη για πρώτη φορά, στο ξενοδοχείο Ματζέστικ. Ένα λευκό χαρτί ένιωσα πως ήταν γι' αυτό τον νεαρό άντρα η Αλεξάνδρεια, ενώ για μένα ένα τελειωμένο βιβλίο.

Τον κοιτούσα επίμονα και, προφανώς, ένιωσε το βλέμμα μου.

«Bonjour, monsieur».

Στο άκουσμα και μόνο της φωνής του ο Ζαν κατέρρευσε. Χαιρόμουν και λυπόμουν ταυτόχρονα διότι αδίκως ανησυχούσε αφού το καλημέρισμά του με ξάφνιασε αλλά δεν με ενόχλησε. Ίσα ίσα. Αποφάσισα να ασχοληθώ με τον νεοφερμένο.

«Καλημέρα σας», απάντησα στα ελληνικά.